

Obitelj mjesto rasta u krjeposti i svetosti (Čitanja: *Pjesma nad pjesmama* (2, 8-14), Ps., *Luka* 1, 39-56)

1. Večeras smo se okupili nazočiti obilježavanju srebrnog jubileja Ivane i Mladena Banovića. Jubilej (od latinske riječi „iubilaeum”) znači proslava obljetnice važnog događaja poput godišnjice vjenčanja. U starodrevnoj povijesti Izraela takve su se godišnjice oglašavale posebnom trubljom kojom se pozivalo na slavlje. Crkva je preuzela tu praksu, pa predviđela određene oblike liturgijskog slavlja s molitvama i tekstovima za tu prigodu. Budući da ovo slavlje obilježavamo na uočnicu Velike Gospe, koja je „uzrok naše radosti”, odabrali smo prvo čitanje iz „Pjesme nad pjesmama” u kojoj pisac u zanosu proljetnog cvjetanja i buđenja života poziva svoju draganu sa željom „da čuje njezin glas i vidi njezino lice krasno”. Slično radosno okruženje vidjeli smo i u Lukinu evanđelju u susretu dviju velikih žena, Marije i Elizabete s njihovim prekrasnim izrazima zahvalnosti i oduševljenja što kao jednostavne službenice Gospodnje mogu sudjelovati u djelu spasenja. Taj susret je bio toliko fin i znakovit da je i mali Ivan, kako nas Luka izvješćuje, u utrobi svoje mame Elizabete „zaigrao od radosti”.

Naši srebrni sljavljenici i jubilarci, Ivana i Mladen, okupili su nas večeras kako bi zahvalili što ih je Svevišnji prije 25 godina „povezao u jednu obitelj”. Posebice su sretni i zahvalni što ih je pratio svojom milošću i obogatio sa sedam osobitih darova, sedam sinova s imenima: Ante, Mihael, Stjepan, Ilija, Petar, Luka i Filip. Svaki od njih sedam ima obilježje poput onih „sedam tonova u glazbenoj solmizaciji”, gdje svaka nota „svoju pjesmu gudi” i ima poseban ton. Jer, svaki je po onoj narodnoj „na svoje brdo tkan”. Glazba, međutim, usvaja i određene „povisilice i ponizilice” koje unose ljepotu i čaroliju u glazbenu kompoziciju. No, da ne bi bilo previše „buke, osebnosti i kakofonije”, tu su roditelji Ivana i Mladen koji, poput dirigenta u orkestru, strpljivošću, znanjem i ljubavlju kordiniraju simfoniju zajedničkog života u obitelji. Stoga je Crkva odvijeka poklanjala osobitu pažnju obiteljima i smatrala je nezamjenjivom i najvažnijom institucijom društva. I birala prikladne i važne riječi, na koje je i u ovoj prigodi dobro i korisno podsjetiti.

2. Prije pola stoljeća biskupi su na Drugom Vatikanskom saboru (1962.-1965.) osobitu pozornost skrenuli na neka „goruća pitanja kulture, solidarnosti, socijalnog i političkog života, te mira među narodima“ (GS 46). Na prvom mjestu, međutim, naveli su „promicanje dostojanstva braka i obitelji“, te naglasili da je obitelj „po božanskoj uredbi čvrsta ustanova, a bračna ljubav dvoje supružnika uzdignuta je na razinu sakramenta. U dokumentu se predlaže neka kršćanske obitelji „provode svet život, gaje molitvu i čvrstoću ljubavi, velikodušnost i duh požrtvornosti“ (GS 49). Budući da je to vrlo zahtjevan program, pitamo se može li ga se ostvariti u životu?! Kao pozitivan odgovor navodim bračni par Marije (1884.-1965.) i Alojzija (1880.-1951.) Beltrame Quattrocchi koje je sveti Ivan Pavao II. uvrstio među blažene, prije 25 godina (21. X. 2001.), tri mjeseca nakon Ivaninog i Mladenovog vjenčanja. Iz životopisa znamo da su Alojzije i Marija nakon polugodišnjih zaruka sklopili brak u Rimu u ožujku 1905. Tijekom zaruka od šest mjeseci (185 dana) izmijenili su 268 pisama (poštari su doista imali posla uručujući svaki dan pisma s izrazima simpatije, naklonosti i ljubavi). Sva su pisma sačuvana i pokazuju čistoću, plemenitost, ljubav i jasnoću načela i ideala na kojima će njih dvoje izgrađivati svoj bračni život punih 46 godina. Rodilo im se četvero djece: dva sina i dvije kćeri. Svih četvero su imali sreću doživjeti dirljivu ceremoniju proglašenja blaženim njihovih dragih roditelja Marije i Alojzija Beltrame Quattrocchi (21.X.2001.). Prvi put u povijesti papa Ivan Pavao II. uzdiže na čast oltara jedan bračni par.

Što je Kongregacija „otkrila u životu ovo dvoje supružnika?“ Alojzije je kao odvjetnik svoju službu vršio savjesno i odgovorno. Rado se uključivao u život župe preko katoličkih organizacija i pokreta. Obitelj je shvaćao kao domaću Crkvu, posao kao zadatak i poslanje, a

dnevnu molitvu kao prirodnu potrebu duše. Njegova supruga Marija bila je osobito Božje čeljade, potpuno predana u ruke Božje. Službu supruge, majke, odgojiteljice, sestre i savjetnice vršila je umješno i odgovorno. Oboje su zajedno molili, voljeli se i poštivali. Nisu se dali zbuniti životnim teškoćama i napastima. Na upit kako su odgajali svoju djecu i u tome uspijevali, Marija je jednostavno odgovorila: „Nastojali smo sačuvati njihove svježe duše od utjecaja Zloga. Poticali smo neka se raduju životu, hrane Riječju Božjom i Euharistijom, uživaju u ljepoti Božje prirode, sastaju se u zdravom društvu, vole svoju Domovinu i poznaju vjeru. Eto, to je ono što smo im kušali dati i prenijeti“.

3. Nekoliko mjeseci prije smrti Alojzije je izjavio kako svojoj ženi Mariji „duguje neizmjernu zahvalnost za sve dobro koje mu je učinila“. Osjećajući da se primiće konac života dodao je, da ga „pomisao na rastanak od drage supruge Marije i voljene djece ispunja tugom“. Ali, tješi ga nada kako će se s njima opet „naći u vječnoj slavi Oca nebeskoga“. Marija je svojoj najmlađoj kćerki Enriki povjerila kako često prošeće „prostorije u kojima je gledala lica svoje djece i pratila ih kako rastu i odlaze u svijet“...Osjećala je i ona duboku zahvalnost Bogu za dar muža Alojzija i voljene djece; i posebice za dar milosti kojima ih je Gospodin obilno obasipao svojom naklonošću i ljubavlju.

Uistinu divan primjer dvoje supružnika koji su ostvarili obiteljsko zvanje oca i majke, odgojitelja, duhovnih pratitelja i prijatelja. Gdje je bilo to unutarne počelo, oslonac i snaga za njihovo obiteljski život i rast? Ono je nicalo, izviralo i raslo iz ljubavi o kojoj je teološki i pjesnički pisao sv. Pavao, pa rekao da je ona „velikodušna, dobrotivna i ne traži svoje; ne pamti zlo, a sve pokriva i vjeruje; svemu se nada i sve podnosi..(1 Kor 13, 4 -7). A kada takve ljubavi nema, onda se ne govori o obitelji, već o udruzi, bratstvu, klubu i ortaštvu u kojem vlada načelo druženja i konačišta, a ne logika obiteljskog zajedništva i ognjišta. Stoga, sreća i uspjeh supružnika nije unaprijed predodređena, ili „negdje u zvijezdama zapisana“. Ne, ona je „predana u ruke supružnicima“, a projekt obiteljskog zajedništva uručen je njihovom razumu i srcu, njihovoj slobodi i odgovornosti.

4. Supružnici su, naime, u Crkvi pred svećenikom i okupljenim narodom slobodno i bez prisile izrazili spremnost ljubiti se i poštivati cijeloga života; kako u dobru, tako i u zlu, kako u zdravlju, tako i u bolesti. Jer, oni su „sakramentom vjenčanja postali nešto novo“: Dvoje bića u jednoj obitelji, dva sudruga u istom partnerstvu, te dva suputnika na istom putu. Oni znaju kako je im je cilj i zadatak ostvariti ideal zajedništva koji „spaja dva srca u jedan par“, povezuje „dva dara jednom tajnom“ i „dvoje čeljadi jednim kućanstvom“. Supružnici su stoga svjesni da je zajedništvo i budućnost braka u njihovim i Božjim rukama.

Preko dobrih uzora poput blaženih Marije i Alojzija i tisuće drugih svjedoka vjere Crkva potiče današnje roditelje neka s radošću rađaju i odgajaju djecu koja će biti spremna služiti Bogu, Crkvi i narodu. Neka primjeri zauzetih obitelji budu poticaj današnjim očevima i majkama da budu na visini povjerenih zadataka. Nebeski pak zagovor ovo dvoje blaženika neka prati i današnje srebrne jubilarce, Ivanu i Mladenu, kao i sve obitelji Hrvatske da budu i ostanu vjerni u ljubavi, postojani u molitvi, gorljivi u apostolatu i djelima dobrotvornosti. Poželimo uz to i molimo neka svi članovi naših obitelji riječju i primjerom svjedoče svoju vjeru kako bi u trajnom zajedništvu Katoličke Crkve mogli uživati obilje Božjeg blagoslova, zdravlja, sloge i mira ovdje na zemlji, a u nebo vječno spasenje. Tako neka bude. Amen.

Mons. Želimir Puljić,
nadbiskup zadarski emeritus

Zagreb – župa bl. Ivana Mrza, 14. kolovoza 2026.